

ÜMMETİ ÜZERİNE TİTREYEN BİR “PEYGAMBER”! ¹

1-Peygamberlik ve Peygamberler

Allah Teâlâ insanları ve cinleri, sadece kendine (Allah’a) kulluk etmesi için yaratmıştır.² Allah’a kulluk için yaratılan insan dünyada başıboş bırakmamıştır.³ Bunun için Cenâb-ı Hakk (c.c.), insanlara yol gösterecek, vahye muhatap peygamberler göndermiştir.⁴

Peygamberlerden bazısına, vahiy meleği Cebrail (a.s.) vasıtasıyla yeni bir şariat verilirken, bir kısmı da kendinden önce gönderilen peygamberin şariatını tebliğle muhatap kılınmıştır. Şüphesiz ki peygamberlerin gönderiliş amacı; dini nefsinde yaşayan ve bu nedenle kendisine uyulacak bir numune, kendine verilen risaleti insanlara tebliğ eden,⁵ müjdeleyici, sakındırıcı ve şahit,⁶ keza; onların arasında hakk ile hükmeden bir idareci ve hâkim olmaları yanında,⁷ aynı zamanda iman etmeyen ya da iman ettiği halde amele yönelmeyen mükelleflerin, kıyamet gününde isyanlarına bahane/mazeret uydurmalarının önüne geçmektir.⁸ Aksi halde onlar, “*Tâhâ 20/40*” ayetinde haber verildiği üzere, “**Ya Rabbi! Ne olurdu, bize bir rasül (peygamber) gönderseydin de şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce âyetlerine uysaydık!**” demeye yelteneceklerdi. O halde Allah Teâlâ’nın insanlara peygamber göndermesi, onlar için büyük bir lütuf ve ihsanıdır. Bu husus Kur’an-ı Kerim’de açıkça belirtilmiştir.⁹ Zira peygamberler, insanlığı hidayet yolunu ve kurtuluşu göstermekteler, kötülüklerden arındıracak Kitab’ı ve hikmeti öğretmektedirler.¹⁰ İnsanlığın sapıklıktan kurtulabilme yolu da budur.

Bu bakımdan Allah Teâlâ; insanlık tarihi boyunca her kavme bir ya da birden çok peygamber göndermiş,¹¹ insanların da o peygamberin davetine icabet etmelerini de kendine imanın bir gereği olarak emretmiştir.¹²

Ondan dolayıdır ki, ilk insan Âdem (a.s.) de ilk peygamber olarak vazifelendirmiştir.¹³ Son peygamber ise, bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa

¹ “*Ateşe Üşüşen Cırcır Böcekleri ve Kelebekler Hadis-i Şerifi Bağlamında Alınacak Dersler*” başlıklı yazımızın bir bölümünün geliştirilmesi suretiyle oluşturulmuş yazıdır.

² Zâriyat, 51/56. Ayet-i kerimenin meâli şöyledir: “**Ben, insanları ve cinleri ancak bana kulluk etmeleri için yarattım.**” (Zâriyat, 51/56).

³ Mü’minûn, 23/115; Kıyâme, 75/36.

⁴ Yusuf, 12/109; Nahl, 16/36; İsrâ, 17/15; Kehf, 18/110; Fussilet, 41/6; Ğâfir, 40/78; Ahmed, V/26.

⁵ Mâide, 5/67; Hâkka, 69/44-47.

⁶ Ahzab, 33/45; Fetih, 48/8.

⁷ Nisâ, 4/58, 105; Mâide, 5/48, 49; Ahzab:33/36 ;Sâd, 38/26.

⁸ Maide, 5/19; Tâhâ, 20/134. Bkz. Elmalı’lı, Hak Dini Kur’an Dili, III/1636.

⁹ Âli İmran, 3/164.

¹⁰ Bkz. Bakara, 2/151; Cuma, 62/2.

¹¹ Yunus, 11/47; Nahl, 16/36; İsrâ, 17/15; Rûm, 30/47; Fâtır, 35/24; Ğâfir, 40/78; Ahmed, V/266. Bkz. İbrahim, 14/4.

¹² Âli İmran, 3/31; Nisa, 4/36; A’râf: 7/158; Nahl, 16/36; Rûm, 30/47.

¹³ Tâhâ, 20/122.

(s.a.v.)’dir. Bundan sonra ne bir şariat¹⁴ ne de bir peygamber gönderilecektir.¹⁵ Aksine, Peygamber (s.a.v.) Efendimiz’e verilen risalet, ilahi koruma altında¹⁶ ve kıyamete kadar geçerli olacaktır.¹⁷

Dolayısıyla, Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz’in devrine yetişen her insan ve cin, kurtuluş için O’na ve onun getirdiğine iman edip teslim olmak zorundadır. Bu husustaki pek çok ayet-i kerime ve hadis-i şerifin yanı sıra, “Saf 61/6” ayetinin aşağıdaki meâli de Allah’a imanın bir gereği olarak ahir zaman nebisi Hz. Muhammed (s.a.v.)’e ve O’nun getirdiği dine inanıp ittibâ etmenin kurtuluş/cennet için şart olduğunu, Hz. İsâ (a.s.)’ın dilinden tüm insanlığa bildirmektedir. Söz konusu ayet-i kerimenin meâli şöyledir:

“Bir vakit Meryem’in oğlu İsâ; ‘Ey İsrailoğulları! Ben, benden önce (indirilen) Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek ‘Ahmed’ (Muhammed) adındaki bir peygamberi müjdeleyici olarak size (gönderilen) Allah’ın peygamberiyim’ demişti. Sonra onlara apaçık mucizelerle gelince,¹⁸ ‘Bu, apaçık bir sihirdir’ dediler.” (Saff, 61/6).

Bütün peygamberler, ümmetlerini Allah’a kulluğa çağırırlar, asla kendilerine ibadete çağırmazlar.¹⁹ Dolayısıyla, numune-i imtisal olarak Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz’e itaat ve O’nun sünnetine ittibâ²⁰ yahut da O’na dinde haram ve helal kılma yetkisinin de verilmiş olması,²¹ “Kur’an İslamcılığı” ve “tarihsellik” sapkınlığının iddia edildiği gibi, haşa O’na (Peygamber’e) ibadet değildir. (Geniş bilgi için bkz. <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=167#20230427160649> ; <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=551#20230427160721> ; <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=161#20230427160808>).

2- Ümmeti Üzerine Titreyen Peygamber (s.a.v) Efendimiz

Alemlere rahmet,²² müjdeleyici, uyarıcı, ümmeti üzerine şahit²³ olarak gönderilen ve ümmetinin ateşe düşmemesi için kendini helak edercesine²⁴ gayret eden Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, bir hadis-i şeriflerinde; kendisinin insanlarla olan konumunu,

¹⁴ Âli İmran, 3/19, 85; Mâide, 5/3.

¹⁵ Ahzab, 33/40.

¹⁶ Hicr, 15/9.

¹⁷ Âli İmran, 3/19, 85; Mâide, 5/3.

¹⁸ Bazı müfessirlere göre ayeti kerimede söz edilen “apaçık mucizelerle gelen”den maksat, Hz. Muhammed (s.a.v.)’dir. Bu durumda O’nun geldiği kavim de Mekke küffarıdır. (Celâleyn -Kur’an-ı Kerim kenarında- s. 552; İbn Kesîr, Tefsîru’l-Kur’âni’l-Azîm, IV/360). Bazı müfessirlere göre ise, burada kastedilen Hz. İsâ (a.s.) da Hz. Muhammed (a.s.) de olabilir. (Nesefî, Medarik, IV/1262; Sâvî, Haşiyetü’s-Sâvî, IV/302). O nedenle bazı meallerde parantez içinde “Hz. Muhammed a.s.” yazılırken, bazılarında da “Hz. İsâ” yazılmış.

¹⁹ Âli İmran, 3/79; Enbiya, 21/25; Nahl, 16/36.

²⁰ Âli İmran, 3/31; Nisa, 4/64; Âraf, 7/158; vd.

²¹ A’râf: 7/157; Tevbe: 9/29; Ebû Dâvûd, Sünnet, 6; İbn Mâce, Mukaddime, 2; Tirmizî, İlim, 10; Ahmed, IV/131.

²² Enbiya, 21/107.

²³ Ahzab, 33/45; Fetih, 48/8. Bkz. Sebe, 34/28.

²⁴ Kehf, 18/76; Şuarâ, 26/3.

bilgisizlikleri ve idraksizlikleri nedeniyle “*ateşe üşüşen circır böcekleri ve kelebekler ve onların ateşe düşmesini engellemeye çalışan bir adam*” temsili (darb-ı mesel) ile anlatmaktadır.

Hadis-i şerif metniyle birlikte şöyledir:

عن أبي هريرة رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

"مَثَلِي كَمَثَلِ رَجُلٍ اسْتَوْقَدَ نَارًا، فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهَا جَعَلَ الْفَرَّاشُ وَهَذِهِ الدَّوَابُّ الَّتِي فِي النَّارِ يَقَعْنَ فِيهَا، وَجَعَلَ يَحْجِزُهُنَّ وَيَغْلِبُنَهُ فَيَتَقَحَّمْنَ فِيهَا، قَالَ: فَذَلِكُمْ مَثَلِي وَمَثَلُكُمْ، أَنَا أَخَذْتُ بِحُجَزِكُمْ عَنِ النَّارِ، هَلُمَّ عَنِ النَّارِ فَتَغْلِبُونِي تَقَحَّمُونَ فِيهَا".

[أخرجه البخاري (6483) ومسلم (2284)]

Ebu Hureyre (r.a.)’in söylediğine göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Benim durumum şu adama benzer ki, o adam ateş yakmış, ateş etrafını aydınlatmaya başlayınca kelebekler (pervaneler) ve (uçuşan) hayvanlar da o ateşe hücum edip düşmeye başlarlar. Adam da onları engellemeye başlar, ancak onlar adamı aşip ateşe atılıp giderler.

Benimle sizin durumunuz da böyledir. Ben sizin bel bağınızdan²⁵ tutarak ateşe düşmenize engel olmaya çalışıyorum, siz ise ona hücum etmeyi sürdürüyorsunuz. Geliniz ateşten uzak durun! Geliniz ateşten uzak durun! (Dememe rağmen) Siz hâlâ beni aşip ateşe atılıp gidiyorsunuz!” [Buhâri, Rikâk 26’da (No: 6483); Müslim, Fedâil, 19, (No: 2285).²⁶

Hadisin, Müslim’de Gelen Diğer Rivayeti de şöyledir:

عن جابر رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

"مَثَلِي وَمَثَلُكُمْ كَمَثَلِ رَجُلٍ أَوْقَدَ نَارًا ، فَجَعَلَ الْفَرَّاشُ ، وَالْجَنَادِبُ يَقَعْنَ فِيهَا ، وَهُوَ يَذُبُّهُنَّ عَنْهَا ، وَأَنَا أَخَذْتُ بِحُجَزِكُمْ عَنِ النَّارِ ، وَأَنْتُمْ تَقْلِتُونَ مِنْ يَدِي".

Câbir b. Abdullah (r.a.)’in söylediğine göre Rasulüllah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu:

“Benimle sizin misaliniz, ateş yakan bir adamın misali gibidir ki, hemen circır böcekleriyle kelebekler (pervaneler) ateşin içine düşmeye başlarlar. Ateş yakan adam

²⁵ حُجَزٌ kelimesi, حُجْرَةٌ kelimesinin cemisi olup, donun uçkurunun bağlandığı yer/kanal anlamına gelir. Dolayısıyla hadis-i şerifteki حُجَزٌ kelimesine, bel bağı (uçkur, kemer, kuşak) anlamı vermek mümkündür. (Bkz. İbnü’l-Esir, Nihâye, I/332).

²⁶ Buhâri, diğer yerde bu hadisi-i şerifi muhtasaran (özet olarak) vermiştir. (Buhâri, Enbiya, 40, No: 3426). Aynı temayı işleyen ve ana metni ortak olan diğer hadisi şerif için bkz. Müsned, I/391.

bunları kovar. Ben de ateşten korumak için sizin bel bağınızdan tutuyorum; ne var ki siz elimden kaçıyorsunuz.” (Müslim, Fedâil, 19, (No: 2285).

Benzer anlamıyla, Rasulüllah (s.a.v.) Efendimiz’in “uyarıcılık” (nezîr) vazifesini anlatan diğer bir hadis-i şerifte de şöyledir:

عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم:

”إِنَّمَا مَثَلِي وَمَثَلُ مَا بَعَثَنِي اللَّهُ بِهِ، كَمَثَلِ رَجُلٍ أَتَى قَوْمًا فَقَالَ: يَا قَوْمُ، إِنِّي رَأَيْتُ الْجَيْشَ بَعِثَنِي، وَإِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْغَرِيانُ، فَالْانْجَاءُ، فَأَطَاعَهُ طَائِفَةٌ مِنْ قَوْمِهِ، فَادْجُوا، فَأَنْطَلَقُوا عَلَى مَهْلِهِمْ فَجَاجُوا، وَكَذَّبَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ، فَأَصْبَحُوا مَكَانَهُمْ، فَصَبَّحَهُمُ الْجَيْشُ فَأَهْلَكَهُمْ وَاجْتَاكَهُمْ، فَذَلِكَ مَثَلُ مَنْ أَطَاعَنِي فَاتَّبَعَ مَا جِئْتُ بِهِ، وَمَثَلُ مَنْ عَصَانِي وَكَذَّبَ بِمَا جِئْتُ بِهِ مِنَ الْحَقِّ.“

[أخرجه البخاري (6482, 7283) ومسلم (2283)]

“Benim ve bana gönderilen (risâlet)’in misali, bir kavme gelen bir adamın misali gibidir. O adam kavmine, ‘İki gözümle (şuracıkta) bir ordu gördüm. Şüphesiz ki ben apaçık bir uyarıcıyım (sizi uyarıyorum)! O halde hemen kurtulmaya bakın!” der.

Kavminden bir grup ona itaat eder de gece yola düşerler ve yavaş yavaş giderler. Onlardan bir grup da onu yalanlarlar ve mekanlarında sabahlarlar. O ordu da sabahleyin baskın yaparak onları helak eder ve köklerini kurutur.

İşte bana itaat edip getirdiğime tabi olanlarla, bana isyan ederek getirdiğim Hakk’ı yalanlayanların misali böyledir. [Buhâri, İ’tisâm, 2 (No: 7273); Müslim, Fedâil, 16 (No: 2283).²⁷

Yukarıdaki hadisi şeriflerde görüldüğü üzere, Hz. Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, ümmetinin tehlikeye düşmemesi için, müşfik bir babadan da öte bir çırpınıs sergilemektedir. O’nun ümmetine ne kadar düşkün olduğu ve ümmeti üzerine titredığı, Tevbe Suresi’nde şöyle bildirilmektedir:

”لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ“

“Andolsun, size kendi içinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir. O, size çok düşkün, mü’minlere karşı da çok şefkatli ve merhametlidir.” (Tevbe, 9/128).

Diğer bir ayet-i kerimede de Allah Teâlâ, **“Sana tâbi’ olan mü’minlere de (şefkat ve tevâzu) kanadını indir! / وَخُفِّضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ** buyurarak (Şuarâ, 26/215), ümmetine karşı şefkat kanatlarını indirmesini emretmiştir.

²⁷ Bkz. Buhâri, Rikâk, 26 (No: 6482).

Bu bağlamda Rabbimiz, Hz. Peygamber (s.a.v.)'in ümmetine bir lütuf olduğunu ve bu lütfun temelini; O'nun getirdiği risâletle (Kur'an ve Sünnet'le) ümmetini sapıklıktan kurtarmasına dayandığını haber vermiştir. Şöyle ki:

“لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ”

“Andolsun ki Allah (c.c.), müminlere içlerinden, onlara kendi âyetlerini okuyan, onları (fena huy ve inançlardan) arındıran ve onlara Kitap ve Hikmet'i (Sünnet'i) öğreten bir Peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içindeydiler.” (Ali İmran, 3/164).

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, ümmetine o kadar müşfik ki, Allah'a isyan edenlerin bile bağışlanması için göz yaşları içerisinde Rabbine yalvarmıştır. Bu konuda bir örnek, Abdullah b. Amr b. Âs (r.a.)'den gelen hadis-i şerifte anlatılmaktadır. Şöyle ki:

“Hz. Peygamber (s.a.v.) bir gün, İbrahim (a.s.) hakkındaki şu ayeti okudu: “Yarabbi şüphesiz ki onlar, insanlardan birçoğunu sapıttırdılar. Öyleyse bana kim tâbi olursa bendendir” (İbrahim, 14/36). (Ardından da) İsâ (a.s.)'la ilgili, “Eğer onlara azap edersen şüphesiz senin kullarıdır. Şayet onları bağışlarsan da aziz ve hakîm olan sensin (Mâide, 5/118) ayetini okudu.”

Sonra ellerini kaldırıp, **“Allahım! Ümmetî, ümmetî!”** (Yarabbi ümmetimi bağışla, Yarabbi ümmetimi bağışla!) diye dua ederek ağladı.

Bunun üzerine Allah Teâlâ Cibrîl (a.s.)'a, **“Ey Cibrîl, Muhammed'e git! Rabbin pekâlâ bilir fakat, ona niye ağladığını sor!”** dedi.

Cebrail (a.s.), Peygamber (a.s.)'a gelip sordu. O da -Allah en iyi bildiği halde- Cebrail (a.s.)'a, (Rabbine) ne dediğini (dua ettiğini) söyledi.

Nihayet Allah Teâlâ şöyle buyurdu:

“Ey Cibrîl! Git, Muhammed'e şöyle! “Biz seni, ümmetin hakkında razı edeceğiz ve seni üzmeyeceğiz!” (Müslim, İmân, 346, No: 202).

Görüldüğü üzere, Hz. İbrahim (a.s.) ve Hz. İsâ (a.s.)'ın ümmetlerine merhamet ve bağış taleplerinden hareketle Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz de ümmetinin bağışlanması için Rabbin'e yalvarıp ağlıyor. Allah da Cebrail (a.s.) vasıtasıyla O'nun bu yakarışını kabul ettiğini haber veriyor. Tâbiun'un büyüklerinden olan Hasen-i Basrî'ye göre, **“وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ”** **Rabbin** (kıyamet günü ümmetin hakkında şefaate yetkisini) **sana verecek de razı**

olacaksın!”²⁸ ayeti kerimesinde (Duhâ, 93/5), Rasulüllah Efendimiz (a.s.)’a verilip de razı olacağı hususiyet, ümmetine şefaattir.²⁹

İşte bu noktada ümmete düşen, imanlarını muhafaza ederek Rasulüllah (s.a.v) Efendimiz’in ümmeti dairesinde kalabilmektir. İman muhafaza edilirse, mümin günahkâr da olsa en sonunda cennete girecektir inşallah!³⁰ (İmanı muhafazanın şartları için bkz. <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=35#202303182901>).

Peygamber (a.s.)’ın şefaati de haliyle, kendisine ve getirdiği risalete iman eden müminler hakkında olacaktır.³¹ Büyük günah işleyen müminler de bunun dışında değildir.³²

İmanını muhafaza edemeyip -Allah korusun- kâfir olarak dünyadan göçenler ise, Peygamber Efendimiz (a.s.)’ın ümmeti (ümme-i icâbet) olamayacakları için,³³ onun şefaatine de nail olamayacaklar³⁴ ve cehennemde ebedi kalacaklardır.³⁵

Rahmet ve merhamet Peygamberi Efendimiz (a.s.), **“Her peygamberin ümmeti için (dünyada) yaptığı, (Allah katında) müstecâb (kabul edilmiş) bir duası vardır. Ben, ümmetimin hakkındaki (müstecâb) duamı, kıyamet günü şefaet etmek üzere sakladım. Onlardan her kim şirk koşmadan ölürse, bu şefaatime nail olacaktır”** buyurmuşlardır. (Buhârî, Deavât, 80, 6304; Tevhîd, 31, No: 7474; Müslim, İmân, 338, No:199).³⁶

Yine Peygamber Efendimiz (a.s.), ümmetine olan şefkat ve merhametinin eseri olarak, ümmetine güçlük çektiren yöneticilerle, yumuşak davranıp kolaylık sağlayan

²⁸ Duhâ, 93/5 ayeti nazil olduğunda Peygamber (s.a.v.) Efendimiz, “Ümmetimden bir tek kişi cehennemde kaldığı sürece razı olmam” şeklinde merfû (Peygamber Efendimiz a.s.’a dayanan) bir rivayete rastlanılmadığı, ancak, İbn Abbas (r.anhüma)’nın; **“Onun hoşnud olacağı, ümmetinin tamamının cennete girmesidir”** (Beyhaki, Şuabü’l-İmân, 1374) veya; **“Bir tek kişinin cehennemde kalmasından bile razı olmaz”** (Suyutî, ed-Dürri’l-Mensûr, 8/542) dediği şeklinde olduğu belirtilmektedir. Bkz. <https://islamqa.info/amp/ar/answers/283589> (Erişim: 18.03.2023-02:10).

²⁹ İbn Kesir, Tefsîru’l-Kur’âni’l-Azîm, IV/523. Diğer rivayetler için bkz. aynı yer.

³⁰ Bkz. Buhârî, İmân, 15, No: 22; Rikâk, 51; Müslim, İmân, 304, No: 184.

³¹ **Beş türlü şefaet vardır:** 1- Mahşerde hesabın başlaması ve çabuk görülmesi için tüm ümmetler hakkında olan umumi/büyük şefaet (**Şefaet-i Uzmâ**) ki, Peygamber (s.a.v.)’e mahsustur; 2- Salih müminlerin hesapsız olarak cennete girmeleri için ki bu da Peygamber (s.a.v.)’e mahsustur; 3- Cehennemi/azabı hak etmiş kimselere azap edilmemesi için ki Peygamber (s.a.v.)’e ve Allah’ın izin verdiği (şehitler, alimler, veli kullar ve diğer sâlih müminler gibi) zatlara mahsustur; 4- Fiilen cehenneme girmiş günahkar müminlerin cehennemden çıkarılması için; 5-Cenneti hak eden müminlerden bazılarının derecelerinin yükseltilmesi için. Bkz. Ahmed Davudoğlu, Sahih-i Müslim Tercüme ve Şerhi, II/174, 198.

³² Tirmizî, Sıfat’il-Kıyâme, 11, No: 2435, 2436;³² Ebu Dâvud, Sünnet, 20/21, No: 4739.³² Bkz. Müslim, İmân, 318.

³³ Davete muhatap olma yönünden tüm insanlık, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in ümmeti kabul edilmişse de şefaate nail olacaklar (hakiki ümmet/ümme-i icâbe) onun getirdiğine iman edenlerdir.

³⁴ Ğâfir, 40/18; Müddessir, 74/48.

³⁵ Bakara, 2/81, 217, 257, 275, Ali İmran, 3/116; A’raf, 7/36; Yunus, 10/27; Ra’d, 13/5; Mücâdele, 58/17; vd..

³⁶ **“Onlardan her kim şirk koşmadan ölürse, bu şefaatime nail olacaktır”** ifadesi, Buhârî’deki rivayete nispetle Müslim’de ziyade olarak gelmiştir.

yöneticiler hakkında da **“Allahım, her kim ümmetimin bir işini üstlenir de onlara zorluk gösterirse, sen de ona zorluk göster. Her kim de ümmetimin bir işini üstlenir de onlara rıfk (hoş muamele) ile muamelede bulunursa, sen de ona rıfk ile muamele eyle!”** şeklinde ayrı ayrı dua etmiştir.³⁷ Bu durum da O’nun, ümmetine ne denli düşkün olduğunun bir başka göstergesidir.

Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz, ümmetine bu kadar düşkün ve merhametli olduğuna göre, ümmete düşen de -pek tabii ki- onun davet ettiği **“hayat yolu”**na icabet etmektir. Aksi hal, O’na ve onu görevlendiren Allah’a isyandır ki,³⁸ bu noktada da Allah’ın adaletinin tecelli etmesinden başka bir yol olmayacaktır...³⁹

O nedenle Kur’an-ı Kerim’de, **“Ey iman edenler, (O) Peygamber sizi, (manen ve maddeten) diriltecek olan şeylere (dine, emir ve yasaklara, ilme, cihada) davet ettiği zaman, Allah’a ve O Peygamber’e icabet edin! ...”** buyurulmaktadır (Enfal, 8/24).

Demek ki, Allah’ın indirdiği Kitap’ta, gönderdiği Rasul’ün sünnetinde insanlık için **“hayat”** vardır. Burada sözü edilen **“hayat”**, insanın özüne ve ruhuna yakışan, dünya ve ahirette onu bahtiyar edebilecek olan ve ruhen (bazen de maddeten) diri kılacak hayattır.⁴⁰ O hayatı kazandıracak olan din, son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) Efendimiz’le gönderilen **“İslâmiyet”**tir. Bu din, kıyamet öncesi gelen ve önceki dinleri de yürürlükten kaldıran son dindir. Kur’an-ı Kerim’e göre insanlık, şeref ve haysiyetini ancak bu dinin getirdiği değerlerle koruyabilir.⁴¹ Dolayısıyla, bu kaynaktan içmeyen, dünyada da ahirette de -Allah korusun- bedbaht olur (Zümer, 39/25, 26). Kalplerin maneviyata karşı kaskatı kesilip duyarsız hale geldiği hal, ruhen ölü hayattır ki, bu durum Allah katında **“sapıklık”** olarak ilan edilmiştir (Zümer, 39/22).⁴²

Rabbimiz bizleri, iman-ı kâmil ile inanan ve istikamet üzere yaşayıp kurtuluşa eren, Habibi’ne hakiki ümmet olabilen bahtiyarlardan eylesin. Amin!

12.03.2023

Dr. Ahmet GELİŞGEN

www.ahmetgelisgen.com

³⁷ Müslim, İmâre, 19, No: 182.

³⁸ Ahzab, 33/36.

³⁹ Cin, 72/23.

⁴⁰ Geniş bilgi için, **“HAYAT KAYNAĞINIZ OLAN ‘DİN’E İCABET EDİNİZ!”** başlıklı yazımıza bakınız.

⁴¹ Bkz. A’raf, 7/179; İsra, 17/70; Furkan, 25/44; Tîn, 95/4-6.

⁴² Dinden yüz çevirmenin getireceği kötü akıbetten söz eden yazımız için <https://ahmetgelisgen.com/Makale-Detay.aspx?ID=264#20230311190730> linkini tıklayabilirsiniz.